

פיסול בתערוכת מזון

הפסלים הנראים בתמונה יוצגו בפני הקהל הרחב ב"תערוכת מזון '84", שתתקיים במרכז הירידים בגני התרומה בין ה-26 ל-31 במרץ. הפסלים, מעשה ידיו של שלמה בן-עמי, בוגר "מכון אבני", עשויים ממרגרינה.

ד מ י ר ל מחיצות גבס מבצע לבתים פרטיים

22 \$ בלבד למ"ר
טלפון: 052-84218 (24 שעות)

סוכן מעצירות?

אקס - לאקס השוקולד המשלשל

להשיג בכל בתי המרקחת

מוזל טוב - נולד לכם בן

מסיבות ברית וחתונות
המוצלחות ביותר

בבית הרופא

עם הגן היפה

תל-אביב, רחוב הפסמן 1
המשרד פתוח: בשעות 10-13; 17-19
טלפונים: 722314, 298772, 9223244

התוצאה: כשעה שראשוני הקוראים כבר החזיקו בידים את הגליון שהכריז על ניצחון ההימנון, הודיע הרדיו על כישלונו. אבל כמו שאומרים, עוד לא אברה תיקווננו למנוע תקלות כאלה בעתיד. וביתיים אני מתנצל.

מילחמת כמה הימים

ומכיוון שצורות אינן באות ביחידות, היתה כאותו הגליון תקלה מביכה נוספת. בראש כתבה על מילחמת-הלבנון נאמר: "השבוע מלאו 1000 ימים למילחמת-הלבנון... השבוע מת הקורבן ה-573 של מילחמה זו". המיספר השני היה אמת מעציבה. המיספר הראשון היה, כמובן, כוזב. התאריך שהופיע על שער הגליון היה ה-14 במרס 1984 — שהיה היום ה-648 של מילחמת-הלבנון. עוד חסרה כמעט שנה ליום האלף. אני מתנצל גם על כך — תוך תיקווה שהשגיאה לא תהיה לנבואה, כפי שקורה במרחב שלנו לעיתים כה קרובות.

דין פלילי למדליק

לפני 25 שנים הואשם אדם בפלילים על כי הדליק לעיתונות מידע שנודע לו בתוקף תפקידו. זאת היתה הפעם הראשונה והאחרונה.

לוא יני

בכל עיתון יש שטח מת, או — ליתר דיוק — זמן מת: הזמן שבין סגירת הגליון והופעתו. זהו זמן המועד לפורענות.

פעם היו עוברים ימים ארוכים בין סגירת הגליון של שבועון ובין הופעתו. התוצאות הן נחלת הפולקלור של המיקצו. למשל: שבועון בריטי חשוב פירסם כתבה בלתי-רגילה, שבה תקף בחריפות את הוד מלכותו, המלך ג'ורג' ה-6, על כי יצא לביקור רישמי בדרום-אפריקה הגזענית. לרוע המזל, לא נערך ביקור זה כלל. המלך נפטר ערב נסיעתו השנוייה במחלוקת. אך העיתון כבר היה מודפס, והופיע בקיוסקים סמוך להלוויית הריבון. תהליכי-הדפוס המודרניים צימצמו בהרבה את הזמן המת, אבל הוא קיים בכל זאת. גם בשבועון זה, שצימצם את הזמן למינימום שאין פחות ממנו הנמרד ברקות. על רקע זה קרתה לנו בשבוע שעבר תקלה חמורה.

האיש היה חי חסידות, ארכיבר במשרד-המישפטים. בתוקף תפקידו הגיעו לידיו התיקים של המישר. שם גילה עובדה מדהימה: קנוניה שנקמה בין מישר-המישפטים וצמרת-המישטרה.

בעיקבות המילחמה הציבורית של העולם הזה, התגלתה במישרה כאמצע שנות ה-50 חממה של שחיתות, שבה היו מעורבים ראשיה. סגן המפכ"ל, עמוס בן-גוריון, הגיש תביעת-דיבה נגד שורת המתנדבים, שהצטרפה למאבק, ובמהלך המישפט העיד גם המפכ"ל הראשון, יחזקאל סהר. הוא מסר עדות-שקר, כדי להגן על סגנו — בנו של ראש-המשלה.

לא היה מנוס מן הצורך להעמיד את המפכ"ל לדין — אבל ראשי המישטר ניסו למנוע זאת. החלה חליפת-דברים על הרכבים לעצירת גלגלי החוק. את חליפת-המיכתבים הזאת גילה חי חסידות. מטעמים אידיאליסטיים טהורים, החליט שיש לפרסם את המיכתבים, כדי לסכל את המזימה. הוא מסר אותם להעולם הזה.

העולם הזה פירסם את החומר, ובכך הגיעה הקנוניה לסופה. יחזקאל סהר הועמד לדין והורשע בשבועת-שקר. אולם המימסר לא מחל למדליק. חסידות הועמד לדין פלילי, הורשע ונדון למאסר (העולם הזה 14.9.60). היתה זאת שערורייה ממדרגה ראשונה. אבל חסידות עמד במבחן ככבוד.

נוכחתי בכך השבוע, כאשר שוב נעשה נסיון להעמיד אדם לדין פלילי על כי הדליף לעיתונות מידע חיוני, שעל הציבור היה לדעת אותו. זהו העוקץ של פרשת אסף פז.

הנושא היה הצעת-החוק של ח"כ פינחס גולדשטיין להעניק להתיקנות מעמד של "הימנון לאומי". הצעה זו התקבלה לפני זמן-מה בקריאה הטרום-ית, וביום השלישי שעבר הגיעה לקריאה הראשונה. (הצעת-חוק "פרטית" של ח"כ עוברת ארבע קריאות, בעוד שהצעה ממשלתית עוברת שלוש קריאות בלבד.)

באותו ערב הופיע גליון העולם הזה, ובו הכתבה "עין לפירסומת צופיה". היא בישרה לציבור המשושע כי "מצליף הטיעה הגדולה הצליח להעביר את הצעת-החוק שלו, ואין ספק שהיא תאושר גם בקריאה שניה ושלישית". הפתיח אמר: "הכנסת צחקה והעבירה את חוק ההימנון הלאומי".

בגוף הכתבה נותחה הצעת-החוק ללא רחמים, והובאו הדברים שנאמרו עליה בכנסת בעת הקריאה הטרום-ית. הכל היה יפה ונכון, מלבד פרט קטן: הצעת-החוק לא עברה כלל בקריאה הראשונה. ביום השלישי אחר-הצהריים, בזמן המת שבין סגירת הגליון והופעתו, החליטה הכנסת ברוב ניכר להסיר את ההצעה מסדר-היום.

איך זה קרה? חיים ברעם, הכתב הפרלמנטרי של העולם הזה, הכין את הכתבה מראש. הוא היה בטוח לגמרי כי הצעת-החוק אכן תתקבל, ושמיפלגת-העבודה לא תעז להצביע נגד ההימנון הלאומי. ברעם הוא מומחה למפלגת-העבודה, שבה כיהן אביו כשר-העבודה, ושבה מכהן אחיו כעת כח"כ.

מובן שהעולם הזה לא סמך על נבואות. ברעם היה אמור לעקוב עד השנה האחרונה אחרי מהלך המאורעות בכנסת, ובמיקרה הצורך לשנות את הכתבה, תחת מכש-הדפוס, ברגע האחרון ממש.

וכאן קרתה התקלה. משוה השתבש בדרך. חיים ברעם טעה בהערכת הזמנים — והתיקון שלו לא הגיע לרפוס בעוד מועד. עורך-הדפוס היה משוכנע כי הכתבה אושרה סופית, ונתן את האות להדפסה.

א.א.א.א.